

Lekce 2: od 6. do 12. dubna 2025

Kniha Genesis **jako klíč k chápání proroctví**

Texty na tento týden

Iz 40,7.8; Gn 22,1–13; J 3,16; Zj 5,5–10; 1K 15,15–19; Zj 12,1–9

Jaké pocity máš při čtení knihy Zjevení a dalších biblických proroctví?

Čteš rád biblické prorocké knihy? Proč?

Souhlasíš s tvrzením, že Genesis je klíčem k pochopení proroctví? Proč?

Co je podle tebe hlavním poselstvím knihy Genesis?

Proč potřebujeme k pochopení Zjevení i znalost Starého zákona?

Co je podle tebe hlavním účelem biblických proroctví? Co nám mají pomoci pochopit?

Základní verš

„Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: ‚Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.‘“ (J 1,29)

Jedním z klíčových problémů současných výkladů biblických proroctví je, že se vůbec nezabývají starověkými základy knihy Zjevení. Autor Zjevení předpokládá, že jeho čtenáři výborně rozumí pojmům, které mají svůj původ ve Starém zákoně. A tak, dříve než začneme hledat v celé Bibli pasáže, které připomínají texty ze Zjevení nebo na ně přímo Zjevení odkazuje, potřebujeme se soustředit na základní texty, které nás připraví pro pochopení knihy a jejích symbolů. To platí zejména o knize Genesis. Ta totiž odhaluje, jak náš svět upadl do chaosu hříchu. Téměř každý klíčový pojem zmíněný ve Zjevení se v nějaké formě objevuje právě v úvodních kapitolách Bible.

Tento týden se budeme věnovat několika důležitým konceptům, které tvoří základ knihy Zjevení. Je jich mnoho, a proto se soustředíme jen na některé, abychom ilustrovali to nejdůležitější: že pochopení starověkých základů Zjevení nám umožňuje vidět v textu velké množství odstínů, z nichž každý může přinést důležitá naučení o povaze lidstva, Boha a konfliktu, který probíhá v našem vesmíru, a tedy i v našich životech.

Osnova lekce

Jelikož je zřejmé, že biblická proroctví (zvláště ta, která nacházíme v knize Zjevení) používají obrazy a koncepty vycházející už z knihy Genesis, zaměříme se v této lekci právě na tuto první knihu Bible, abychom viděli, jak v jejím světle číst to, co Bůh zjevil později skrze proroky.

Iz 40,8; Mal 3,6; Žd 13,8: Spolehlivý základ Boží neměnnosti (neděle)

Gn 22: Genesis a koncept Boží lásky (pondělí)

Gn 22: Genesis a obraz „obětovaného beránka“ (úterý)

Gn 2,15–17: Genesis a koncept smrti hříšníků (středa)

Gn 3,1–5: Genesis a obraz „hada“ jakožto Božího nepřítele (čtvrtek)

Neděle 6. dubna

PRINCIP „PRVNÍ ZMÍNKY“

Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stálé navěky. (Iz 40,8)

*„Já, Hospodin, jsem se nezměnil, ani vy jste nepřestali být syny Jákobovými.“
(Mal 3,6)*

Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky. (Žd 13,8)

Princip „první zmínky“. Co to je?

Proč je třeba hledat význam prorockých symbolů v samotné Bibli?

Jaké nebezpečí nám hrozí, když zapomeneme na princip „první zmínky“?

Proč Bůh některé informace postupně „dávkuje“?

Jaké nebezpečí hrozí tomu, kdo se vzdá víry v to, že existuje „pravda“?

Proč dnes lidé tak rádi zpochybňují „biblickou pravdu“?

Znáš nějaké případy, kdy princip „první zmínky“ neplatí? Uveď.

Osobní studium

Většina studijních programů na vysokých školách začíná kurzem přinášejícím všeobecný úvod k danému tématu. Jeho cílem je seznámit s principy, které budou tvořit základ pro další studium předmětu. Při čtení Bible si velmi rychle uvědomíme, že takový *obecný úvod* se nachází v knize Genesis. Právě tato kniha totiž přináší myšlenky, které se později v nějaké souvislosti objeví ve zbývajících knihách Bible.

Obecně platí, že první biblická zmínka určitého pojmu nebo symbolu – zejména pokud je to v úvodních kapitolách knihy Genesis – určuje jeho význam při dalších výskytech.

Takový výklad se často označuje jako „zásada první zmínky“. Nejde o železné pravidlo a jistě existují výjimky z této zásady, ale objevuje se poměrně často. Zdá se také, že při postupném studiu Bible a jejích prorockví Bůh „dávkuje“ čtenáři informace postupně. Nejprve se objevuje základní koncept a ten se v průběhu let, nebo dokonce staletí postupně rozšiřuje, prohlubuje a objasňuje.

Jaké principy můžeme odvodit z úvodních textů (Iz 40,6–8; Mal 3,6 a Žd 13,8)? Jak nás mohou nasměrovat při našem studiu prorockví?

Iz 40,6-7: Hlas toho, jenž praví: „Volej!“ I otázal se: „Co mám volat?“ „Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. ⁷Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věřu, lid je pouhá tráva.

Velká část dnešního světa se dnes odklání od zažitého konceptu *pravdy* jako tvrzení, které přesně odráží objektivní realitu nebo pojmenovává absolutně či věčně platné morální zákony. V současnosti se mluví spíše o „subjektivní pravdě“, což je koncept vycházející z toho, co samotný člověk považuje za pravdivé na základě svých *pocitů* nebo své *intuice*, bez ohledu na objektivní fakta. „Pravda“ je při takovém uvažování něco tvárného, co se

může v průběhu času měnit. Navíc, již samotný koncept „pravdy“ se považuje za podezřelý.

Když však Bůh stanoví, že něco je pravda, svůj názor už nemění. Jakmile začne učit svůj lid „pravdě“, můžeme počítat s tím, že opakování téhož biblického principu nebo tématu nemění jeho význam či smysl. Naopak tento význam ještě více osvětlí a posílí.

Při studiu proroctví proto dává velký smysl, abychom dobře porozuměli knize Genesis, kde nacházíme první vysvětlení klíčových pojmů. Toto základní porozumění pak bude ovlivňovat a formovat naše další zkoumání Bible.

Aplikace

Proč je důležité, abychom nikomu a ničemu nedovolili oslabit naši víru v Bibli a neomylné pravdy, které učí, ať už se nám „alternativa“ jeví jakkoli lákavá, nebo dokonce logická? Co všechno může oslabit naši víru v Boží pravdy?

Pondělí 7. dubna

POCHOPENÍ BOŽÍ LÁSKY

Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama vyzkoušet. Řekl mu: „Abrahame!“ Ten odvětil: „Tu jsem.“²A Bůh řekl: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“³Za časného jitra osedlal tedy Abraham osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťípál dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o němž mu Bůh pověděl. (Gn 22,1–3)

Co vše se dnes mezi lidmi skrývá pod pojmem láska?

Co chtěl Bůh naučit Abrahama, když ho vyzval, aby obětoval svého syna?

Jak by ses na místě Abrahama cítil ty? Co bys Bohu odpověděl? Proč?

V čem se Abraham podobá Bohu – Otcí?

V jakého Boha věříš ty? Jaký je? Jaký má charakter?

Proč ďábel napadl právě Boží charakter?

Jak můžeme porazit náš sklon plést si lásku se sobectvím?

Osobní studium

Naše zděděná hříšná přirozenost způsobuje, že to, jak vnímáme vesmír, je ovlivněno našimi sklony k sobectví a pýše. Na svět se nedíváme z Boží, ale z naší omezené perspektivy. Není nám přirozené vnímat, že Bůh je vševědoucí a všudypřítomný. Ale snad žádný koncept hříšné lidstvo nezakreslilo více než pojem „láska“. V současnosti se pod láskou rozumí spíše seberealizace („měj se rád“, „jdi za svým snem“) než orientace na dobro a prospěch druhých. Vzhledem k tomu, jak sobecky „lásku“ chápeme, máme problém porozumět, jak se na téma lásky dívá Bůh.

Pochopení podstaty lásky je důležitým klíčem k porozumění biblických proroctví. Jedním z nejdůležitějších témat velkého sporu je absolutní nepochopení podstaty Božího charakteru. I proto kniha *Velké drama věků* končí slovy: „Velký spor mezi dobrem a zlem skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až po největší vesmírná tělesa, všechno živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.“ (GC 678; VDV 437)

Přečti si verše Gn 22,1–13. O lásce se v Bibli poprvé mluví v Gn 22,2: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ...“ Co nás tento příběh učí o povaze Boží lásky?

Gn 22,4-13: Když se Abraham třetího dne rozhlédl a spatřil v dálce to místo, řekl služebníkům: „Počkejte tu s oslem, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme poctu Bohu a pak se k vám vrátíme.“⁶Abraham vzal dříví k oběti zápalné a vložil je na svého syna Izáka; sám vzal oheň a obětní nůž. A šli oba pospolu.

⁷Tu Izák svého otce Abrahama oslovil: „Otče!“ Ten odvětil: „Copak, můj synu?“ Izák se otázel: „Hle, oheň a dříví je zde. Kde však je beránek k zápalné oběti?“ ⁸Nato Abraham řekl: „Můj synu, Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné.“ A šli oba spolu dál. ⁹Když přišli na místo, o němž mu Bůh pověděl, vybudoval tam Abraham oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka do kozelce a položil ho na oltář, nahoru na dříví. ¹⁰I vztáhl Abraham ruku po obětním noži, aby svého syna zabil jako obětního beránka. ¹¹Vtom na něho z nebe volá Hospodinův posel: „Abrahame, Abrahame!“ Ten odvětil: „Tu jsem.“ ¹²A posel řekl: „Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohabojný, neboť jsi mi neodepřel svého jediného syna.“ ¹³Abraham se rozhlédl a vidí, že vzadu je beran, který uvízl svými rohy v houští. Šel tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou oběť místo svého syna.

Kromě studia prvního výskytu konkrétního pojmu nebo konceptu v Bibli může být někdy užitečné najít první použití tohoto pojmu také v jednotlivých knihách Bible – zejména v evangeliích. V Mt 3,17; Mk 1,11; 3,22 a J 3,16 nacházíme první zmínku o „lásce“ v každém z evangelií.

Například první zmínka o „lásce“ v Janovi (J 3,16) je zvláště poučná – zdá se, že odkazuje na příběh o Izákovi na oltáři. Abrahamova víra v Hospodina byla taková, že mu důvěřoval a rozhodl se věřit, že pokud svého syna obětuje, Bůh má moc ho vzkřísit (Žd 11,19). Právě Abrahamova důvěra v Boha nám odhaluje něco důležitého o Boží lásce k lidem. Miloval nás tak moc, „že dal svého jediného Syna“ (viz Gn 22,2.12.16; srovnej J 3,16) – a pak ho vzkřísil z mrtvých. Tak jsme dostali zjevení o skutečné podstatě lásky. Bůh nás miluje láskou, která se za nás obětuje.

Aplikace

Můžeme vůbec projevovat druhým tak obětavou lásku, jakou nás miluje Bůh? Proč většině z nás není tento druh lásky zcela přirozený?

Úterý 8. dubna

„KDE VŠAK JE BERÁNEK?“

Tu Izák svého otce Abrahama oslovil: „Otče!“ Ten odvětil: „Copak, můj synu?“ Izák se otázel: „Hle, oheň a dříví je zde. Kde však je beránek k zápalné oběti?“ Nato Abraham řekl: „Můj synu, Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné.“ A šli oba spolu dál. (Gn 22,7.8)

Proč se ptal Izák svého otce na beránka?

Co musel prožívat Abraham, když se ho syn začal ptát na obětní zvířátko?

Jaké pocity plnily nitro Izáka, když se dověděl, že tou obětí bude on sám?

Mohl Izák odmítnout? Proč se nechal spoutat?

Chtěl bys být raději v roli Abrahama nebo Izáka? Proč?

Jak Bůh v Bibli postupně objasňuje roli „beránka“ - oběti?

Co nám tento příběh prozrazuje o povaze Boží lásky?

Zakoušíš ve svém životě Boží lásku? Jak?

Osobní studium

První zmínka v Bibli o obětním beránkovi (hebr. se) se vyskytuje ve stejném příběhu jako první zmínka o lásce (Gn 22). Beránek je jedním z nejdůležitějších a nejčastějších symbolů, které najdeme v knize Zjevení. Ježíš je zde zmiňovaný jako „Beránek“ více než dvacetkrát. V jedné z nejsilnějších scén Zjevení – Janově návštěvě v Božím trůnním sále (Zj 4 a 5) – hraje Beránek ústřední roli.

Prostudujte si text Gn 22,7.8; Ex 12,3–13 a Zj 5,5–12. Jak nám příběh o výzvě obětovat Izáka pomáhá pochopit symbolický význam pojmu „beránek“ ve Zjevení 5. kapitole?

Ex 12,3–13: *Vyhlaste celé izraelské pospolitosti: Desátého dne tohoto měsíce si každý vezmete beránka podle svých rodů, beránka na rodinu. ⁴Kdyby byla rodina malá a na beránka by nestačila, přibere si každý souseda, který bydlí nejbližše jeho rodiny, aby doplnil počet osob. Podle toho, kolik kdo sní, stanovíte počet na beránka. ⁵Budete mít beránka bez vady, ročního samce. Vezmete jej z ovcí nebo z koz. ⁶Budete jej opatrovat až do čtrnáctého dne tohoto měsíce. Navečer bude celé shromáždění izraelské pospolitosti beránky zabíjet. ⁷Pak vezmou trochu krve a potrou jí obě veřeje i nadpraží u domů, v nichž jej budou jíst. ⁸Tu noc budou jíst maso upečené na ohni a k němu budou jíst nekvašené chleby s hořkými bylinami. ⁹Nebudete z něho jíst nic syrového ani vařeného ve vodě, nýbrž jen upečené na ohni s hlavou i s nohama a vnitřnostmi. ¹⁰Nic z něho nenecháte do rána. Co z něho zůstane do rána, spálíte ohněm. ¹¹Budete jej jíst takto: Budete mít přepásaná bedra, opánky na nohou a hůl v ruce. Sníte jej ve chvatu. To bude Hospodinův hod beránka. ¹²Tu noc projdu egyptskou zemí a všechno prvorozené v egyptské zemi pobiji, od lidí až po dobytek. Všechna egyptská božstva postihnu svými*

soudy. Já jsem Hospodin. ¹³Na domech, v nichž budete, budete mít na znamení krev. Když tu krev uvidím, pomínu vás a nedolehne na vás zhoubný úder, až budu bít egyptskou zemi.

Zj 5,5–12: Ale jeden ze starců mi řekl: „Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův; on otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou.“ ⁶Vtom jsem spatřil, že uprostřed mezi trůnem a těmi čtyřmi bytostmi a starci stojí Beránek, ten obětovaný; měl sedm rohů a sedm očí, což je sedmero duchů Božích vyslaných do celého světa. ⁷Přistoupil k tomu, který sedí na trůnu, a přijal knihu z jeho pravice. ⁸A když tu knihu uchopil, čtyři bytosti a čtyřiařicet starců padlo na kolena před Beránkem; každý měl loutnu a zlatou nádobu naplněnou vůní kadidla, což jsou modlitby Božího lidu. ⁹A zpívali novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeť, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras ¹⁰a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.“ ¹¹A viděl jsem, jak kolem trůnu a těch bytostí i starců stojí množství andělů – bylo jich na tisíce a na statisíce; ¹² slyšel jsem je mocným hlasem volat: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“

První zmínka o beránkovi v Bibli přichází v příběhu ve formě Izákovy otázky: „Kde je beránek?“ (Gn 22,7). Je zajímavé, že celý zbytek Bible velmi detailně odpovídá právě na tuto otázku. Zbývajících 38 knih Starého zákona vede čtenáře po cestě, kde se jako odpověď na Izákovu otázku postupně přidává stále více dalších podrobností, od velikonočních rituálů až po dobu, kdy David pásal ovce (hebr. se) svého otce. Celý biblický příběh je protkán mnoha mesiášskými proroctvími, která nějakým způsobem odpovídají na Izákovu otázku. V Novém zákoně dostáváme definitivní odpověď, když se Ježíš zjeví v těle a krvi, slouží svému lidu a nakonec obětuje svůj život na kříži.

Podívejme se také na první zmínku o beránkovi v Evangelii podle Jana: „Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: ‚Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa‘“ (J 1,29). Vypadá to, jako by Jan Křtitel osobně odpověděl právě na dávno položenou Izákovu otázku. Příhodné jsou i bezprostřední okolnosti celého příběhu. Hříšníci činí pokání a Jan je křtí – noří do vody. Tento úkon symbolizuje smrt hříšníka a začátek nového života. A v tu chvíli najednou přichází Ježíš,

„Beránek Boží“. Podle Matoušova vyprávění se právě tehdy otevírají nebesa, aby o tomto Beránkovi zaznělo: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil“ (Mt 3,17). Všimněme si, že v případě Abrahama a Izáka je to hlas Hospodinova anděla, kdo oznamuje řešení problému, před kterým stojí otec se synem (Gn 22,11–14).

Když pospojujeme tyto (a jiné) zmínky, je zřejmé, že Ježíš, Beránek Boží, je naším zástupcem. A právě na základě toho můžeme chápat, kdo je „Beránek, ten obětovaný“ (Zj 5,12) v Janově vidění.

Aplikace

Proč je poznání, že Ježíš je naším Zástupcem, tak důležité pro naši víru a spasení? Jakou naději bychom měli bez Krista jako našeho Zástupce, zejména u soudu?

Středa 9. dubna

ZMÍNKY O SMRTI

Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil.

¹⁶A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst.

¹⁷Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“ (Gn 2,15–17)

Jaké varování dostali naši prarodiče v ráji?

Chápal Adam s Evou, co to znamená „propadnout smrti“?

Je potřeba vyzkoušet všechny ty „hříchy“, které nechápeme? Proč?

Je smrt „trestem“ za neposlušnost, nebo spíše „důsledkem“ neposlušnosti?

Co si o tom myslíš?

Bůh postavil „strom poznání“ doprostřed ráje, hned vedle strom života.

Nebyla to chyba? Nemohl ho postavit někde na okraj zahrady? Proč?

Co nám tento příběh prozrazuje o původu a podstatě smrti?

Rozumíš tomu, co to znamená „propadnout smrti“? Vysvětli.

Osobní studium

Snad nejkrutějším aspektem života ve světě odděleném od Stvořitele je způsob, jakým v životě každého z nás číhá smrt. Je připravena zaútočit kdykoli. Smrt je „mzdou hříchu“, trest, který platíme za to, že jsme se odpojili od jediného Zdroje života ve vesmíru – od našeho Stvořitele. Otázka smrti je důležitá také v biblických prorocích, která mluví nejen o realitě smrti, ale také o řešení problému smrti. Toto řešení nacházíme pouze v Ježíši, jeho smrti a zmrtvýchvstání.

První biblická zmínka o smrti a její první úder vrhají hodně světla na toto důležité téma prorocí. Pomáhají nám porozumět nejen závažnosti problému hříchu, ale poskytují nám také důležité nástroje pro pochopení Božího řešení.

Co nám výše uvedené pasáže říkají o důvodech smrti? Jak se Bůh dívá na smrt a jaké je jeho řešení našeho problému?

Gn 4,8–15: I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi... Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. ⁹Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ Odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ ¹⁰Hospodin pravil: „Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. ¹¹Nyní budeš proklet a odvržen od země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. ¹²Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem.“ ¹³Kain Hospodinu odvětil: „Můj zločin je větší, než je možno odčinit. ¹⁴Hle, vypudil jsi mě dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tváří. Stal jsem se na zemi psancem a štvancem. Každý, kdo mě najde, bude mě moci zabít.“ ¹⁵Ale Hospodin řekl: „Nikoli, kdo by Kaina zabil, bude postižen sedmeronásobnou pomstou.“

A Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho najde, nezabil.

1K 15,15–19: ... a my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, ale on jej nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých.

¹⁶Neboť není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkřísěn ani Kristus. ¹⁷Nebyl-li však Kristus vzkřísěn, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, ¹⁸a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. ¹⁹Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!

Zj 1,18: ... ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.

Často říkáme, že „smrt je přirozenou součástí našeho života“. Je to však lež. Smrt je opakem, zánikem života. Je to vetřelec, který podle Božího plánu nikdy neměl být součástí naší pozemské zkušenosti. A přestože se se smrtí pravidelně setkáváme, vše v nás se tváří v tvář smrti vždy znovu bouří, protestuje a staví se k ní odmítavě. Jako bychom si v blízkosti smrti vždy znovu uvědomili, že něco není v pořádku. Smrt je vždy bolestivá. Existují však případy, které se zdají být ještě tragičtější – například když zemře dítě. Jaksi očekáváme, že děti přežijí své rodiče, a když je tomu naopak, naše bolest je neutišitelná a trvalá.

První smrt zaznamenaná v Písmu však byla přesně taková. Adam a Eva jako první rodiče zažili tragédii smrti, když jejich spravedlivého syna zavraždil jeho nespravedlivý bratr. Byla to mimořádně bolestná smrt. A ano, byla nespravedlivá.

Uvažujme v této souvislosti o společných znacích smrti Ježíše a Ábela. I Ježíš, spravedlivý, byl zabit nespravedlivými. Byla to mimořádně nespravedlivá smrt. Jaké další paralely lze nalézt mezi smrtí Ábela a smrtí Krista na kříži? Jak nám okolnosti Ábelovy smrti mohou pomoci pochopit, proč má Ježíš „klíče od smrti i hrobu“ a co všechno nám v něm Bůh nabízí?

Aplikace

Bez vyřešení problému smrti jsou naše životy v konečném důsledku zbytečné, nesmyslné a marné. Proč? Čím by nás tato skutečnost měla vést k vděčnosti za to, co pro nás udělal Ježíš?

Čtvrtek 10. dubna

HAD

Nejzchytralejší ze vsí polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“² Žena hadovi odpověděla: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. ³Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: „Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.“⁴ Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. ⁵Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ (Gn 3,1–5)

Jakou roli v tomto příběhu sehrál had?

Jak rozumíš termínu „nejzchytralejší“?

Čím ďábel zaujal pozornost ženy?

Jak bys popsal „prvotní hřích“? V čem spočíval?

Proč z nás tento hřích může sejmout jen Ježíš?

Jak to, že je pochybování o Bohu a o jeho povaze tak nebezpečné?

Jak Ježíš vyvrátil ďáblovo tvrzení o Božím zlém charakteru??

Osobní studium

Otázka uctívání je klíčovým tématem knihy Zjevení. Pachatel a tvůrce falešných systémů uctívání je identifikován jako „drak“ (Zj 13,2–4) a popis tohoto padlého cheruba, který jej charakterizuje jako hada, je velmi přiléhavý. Jasně zaměřuje náš pohled zpět do rajske zahrady, kde had přesvědčil Adama a Evu, aby ho následovali ve vzpouře proti Stvořiteli.

Porovnej texty Gn 3,1–5 a Zj 12,1–9. Která témata jsou společná pro obě pasáže? Jak nám podrobnosti uvedené při představení hada v Genesis pomáhají porozumět některým problémům, jež vedly k válce v nebi zmiňované ve Zjevení?

Zj 12,1-9: A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy. ²Ta žena byla těhotná a křičela v bolestech, neboť přišla její hodina. ³Tu se ukázalo na nebi jiné znamení: Veliký ohnivý drak s deseti rohy a sedmi hlavami, a na každé hlavě měl královskou korunu. ⁴Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí. ⁵Ona porodila dítě, syna, který má železnou berlou pást všechny národy; ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu. ⁶Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní. ⁷A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. ⁸Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmohli, a nebylo již pro ně místa v nebi. ⁹A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé.

V Písmu se nacházejí dvě zprávy o tom, že satan svádí celý svět. Nejprve v Zjevení 12 a 13, kde je satan identifikován jako ten, kdo „sváděl celý svět“ (Zj 12,9), a jako ten, kdo dává šelmě z moře moc, aby „celá země v obdivu šla za tou šelmou“ (Zj 13,2.3). Jedním z témat biblických proroctví je neměnná povaha velkého sporu. A tak, jako se nemění Boží charakter a jeho Slovo, nemění se ani snaha ďábla.

Protože povaha velkého sporu zůstává stále stejná a my nacházíme v biblických proroctvích jasné záchytné body, měli bychom být schopni rozpoznávat směřování událostí a jejich možná duchovní úskalí. Bůh se nemění a také ďábel zůstává stejný. Satan může na sebe vzít tisíce různých podob, ale tisíciletí lidských dějin poznačených hříchem spolu s prorockým scénářem načrtnutým ve Zjevení dokazují, že se nikdy neodchýlí od plánu, který použil už kdysi dávno v Edenu. Bůh nám však zaslíbil moudrost a schopnost rozlišovat (Jk 1,5). Vyzbrojení jistotou Písma nemusíme propadnout ďáblovým lžím, i když mnozí naneštěstí podlehli satanovým svodům v minulosti a mnozí se nechají oklamat i v budoucnosti.

Aplikace

Uvažuj o kulturních a společenských změnách, které přicházejí v průběhu času. Co bylo kdysi normou, je dnes k smíchu, a co bylo kdysi nepřijatelné, stává se dnes normou. Jelikož základní problémy a aktéři velkého sporu se nemění, na co bychom se jako věřící měli zaměřit při zkoumání změn ve společnosti?

Přečtěte si část 57. kapitoly „Zjevení“ z knihy *Poslové naděje a lásky* (AA 578–581; PNL 333–335).

Mnohá světová náboženství stále jen rozvíjejí nové duchovní koncepty a myšlenky. Je to v kontrastu s křesťanstvím, které je pevně zakotveno v historických událostech a spoléhá na stálost Božího charakteru.

Někdy si však křesťané stěžují, že už je unavuje poslouchat totéž stále dokola. To, že je naše poselství neměnné a konzistentní, neznamená, že je nudné nebo zastaralé. Právě naopak: když studujeme informace, které k nám proudí z myslí nekonečného Boha, rychle zjistíme, že existuje nekonečné množství toho, co ještě můžeme poznávat.

Ellen G. Whiteová uvádí, že jedním z důvodů vzniku knihy *Zjevení* bylo posílit křesťanskou církev v jejím historickém poselství až do konce. „Některé z mladších pracovníků, kteří měli od těchto průkopníků postupně přebírat část jejich úkolů, a tak se připravovat na moudré vedení církve, často opakované pravdy omrzely. V touze po něčem novém, co by upoutalo pozornost, se pokusili zavést nové učení, které se sice mnohým zdálo být příjemnější, ale nebylo v souladu se základními zásadami evangelia.“ (AA 580; PNL 334) V tomto smyslu tedy nejde v knize *Zjevení* jen o budoucnost, ale také o minulost.

Otázky k rozhovoru

- 1. *Písmo nám přináší vždy nové informace a nový pohled na minulé a budoucí události. Jak můžeme vyvážit touhu naučit se něco nového s důležitostí zůstat zakotven v pravdách, které jsme již obdrželi?***
- 2. *Jak by měla církev reagovat na nové výklady prorocství? Přestože víme, že se máme stále co učit, potřebujeme rozlišit, zda je v konkrétním kontextu „nové světlo“ nezbytné, nebo jde jen o módní vlnu, či dokonce omyl.***
- 3. *Během druhé světové války zraněný námořník na lodi v Tichém oceánu křičel na zdravotníka: „Jsem sirotek. Když zemřu, nikdo už si na mě nevzpomene!“ Zdravotník mu odpověděl: „Já si tě budu pamatovat navždy, nezapomenu na tebe.“ Ať jsou medikova slova jakkoli dobře míněna, dříve či později zemře i on a spolu s ním i vzpomínka na osamělého námořníka. Jak nám tento příběh pomáhá uvědomit si marnost a nesmyslnost všech našich životů, kdyby nakonec poslední slovo měla mít smrt?***

Co tě nejvíce zaujalo v této lekci během tvého osobního studia?

Co nového jsi při studiu této lekce objevil? Proč je to důležité?

Proč je třeba, abychom věřili, že Boží pravda se nemění?

Co tě dnes v naší diskuzi nejsilněji oslovilo? Proč?

Západ slunce 19⁵²